

Si m'haguessis fet néixer gra de blat,
 que seria senzill d'arribar a ser una espiga!
 Llucar, créixer, florir en l'aire assolellat,
 entre olivers, en una terra antiga.

Si m'haguessis fet néixer raig de llum,
 d'aquesta llum, Déu meu, que a tu no t'enlluerna,
 m'hauria estat donat de no triar el meu rumb:
 el meu destí fóra una recta eterna.

Però m'has creat home, fecund, fort.
 Has obert un camí a la meva mesura,
 i a cada instant he de buscar l'estel del nord
 en la nit nostra, viva, però obscura.

Tinc por —tinc confiança. Servitud
 no hi hauria més dura que la de l'home lliure
 si, tant més fatigat com més s'hagués perdut,
 pogués perdre el repòs del teu somriure.